

Sygn. akt II K 341/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Artur Pokojski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2017 roku na rozprawie sprawy:

Ł. A., syna M. i A. z domu D., urodzonego dnia
10 września 1981 roku w Z.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 października 2016 roku w G., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci żywicy roślin konopi w ilości 591,62 gram, co stanowi 3.944 (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści cztery) porcje konsumpcyjne tego środka odurzającego

- to jest o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

o r z e k a:

I. oskarżonego Ł. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 3 (trzy) tytułem próby;

III. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeka od oskarżonego Ł. A. nawiązkę w kwocie 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani, orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/30/17/N, w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 4 wykazu dowodów rzeczowych nr II/265/17/P;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223

z późn. zm.) zasądza od oskarżonego Ł. A. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.742 zł 40 gr. (cztery tysiące siedemset czterdzieści dwa złote czterdzieści groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 341/17

UZASADNIENIE

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. sporządzone w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż oskarżony Ł. A. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przestępstwo z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiada – wedle brzmienia ust. 2 – postać kwalifikowaną ze względu na znamię „znacznej ilości” środków odurzających czy innych substancji psychoaktywnych oraz sformułowany w ustępie

trzecim powołanego przepisu typ uprzywilejowany – przypadek mniejszej wagi.

O uznaniu danego czynu zabronionego jako przypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym przypadek mniejszej wagi. Z kolei miarą „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka od nich uzależnionego. Wedle orzecznictwa jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57). „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomani jest bowiem znamieniem ocennym, a zatem wymagającym – przy ustaleniu występowania go w danym czynie – posłużenia się różnego rodzaju ocenami, co zależy w szczególności do praktyki sądów. Orzecznictwo wykształciło w tej mierze jasne i szczegółowe kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Wskazuje się tu: na masę wagową (gramy, kilogramy, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie w zależności od właściwości uzależniających i odurzających) oraz cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne). Skoro w dyspozycji oskarżonego Ł. A. zabezpieczono żywicę roślin konopi (haszysz),

z czego można byłoby przygotować 3.944 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka odurzającego, z uwagi na jego przedmiot, czyn oskarżonego należało niewątpliwie – zgodnie z propozycją oskarżyciela publicznego - zakwalifikować z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych ustalono bowiem, iż żywica roślin konopi pozostająca w dyspozycji oskarżonego, przechowywana w użytkowym przez niego garażu, stanowiła żywicę roślin konopi, którą zgodnie z art. 34 cytowanej ustawy może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów. Oskarżony nie był osobą uprawnioną do posiadania środków odurzających, zatem posiadał je wbrew przepisom powołanej ustawy oraz w ilości wypełniającej znamiona postaci kwalifikowanej opisanego wyżej przestępstwa. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż miał on pełną wiedzę i świadomość, iż posiadał substancje narkotyczne, zarówno co do ich rodzaju i przeznaczenia jak i ilości. Mając na uwadze wnioski jasnej i należytej umotywowanej opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz wyżej przytoczone rozważania dotyczące rozumienia znamienia „znaczności” w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd uznał, iż środki odurzające, do których posiadania przyznał się oskarżony Ł. A., znajdowały się w jego władztwie w ilościach niewątpliwie znacznych, uzasadniających wymienionemu przypisanie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 62 ust. 2. Rozstrzygając o istnieniu znamienia kwalifikującego zawartego w powołanym przepisie, a dotyczącego znacznej ilości substancji psychoaktywnych, Sąd miał na uwadze

również nie budzące wątpliwości wnioski opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, które potwierdziły, iż ilości netto 591,62 gram żywicy konopi, nie można uznać za niewielką, wyczerpującą dyspozycję art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Uznając zatem Ł. A. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na mocy cytowanego przepisu, skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem kara orzeczona względem Ł. A. ustalona jest na poziomie ustawowego minimum.

Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, jakiego dopuścił się oskarżony. Ł. A. w sposób rażący wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących posiadania i obrotu środkami odurzającymi oraz – co najważniejsze – rodzaju i ilości będących w jego dyspozycji substancji oraz negatywnych skutków ich działania. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Ł. A. działał w sposób zuchwały, w poczuciu bezkarności, dając przejaw demoralizacji, niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych, co powoduje konieczność ostrożnego stosowania względem niego środków probacyjnych. Istnieje znaczny rozdźwięk pomiędzy zachowaniem powinnym, a przedsięwziętym przez Ł. A.. Z okoliczności sprawy wynika, iż przestępstwo o tak znacznej społecznej szkodliwości było jednak w życiu oskarżonego zdarzeniem jednorazowym i przypadkowym.

Wymiar kary kształtowany jest w taki sposób, że górną jej granicę limituje stopień winy, zaś dolną wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy Sąd znalazł istotne okoliczności przemawiające na korzyść Ł. A.. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, ma na utrzymaniu małoletnie dzieci, nie był dotychczas karany sądownie. W toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę. Nawet fakt uprzedniej karalności nie wykluczałby pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem oskarżonego Ł. A., w ocenie Sądu, nie zachodzi. Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny przewidziany ustawą okres próby, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą popełnionego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Tym samym dyrektywy z art. 69 § 1 i § 2 k.k. nakazywały warunkowe zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, okres próby wynoszący 3 lata jest niezbędny do weryfikacji postawionej wobec oskarżonego Ł. A. pozytywnej prognozy kryminologicznej. Należało wziąć bowiem pod uwagę charakter przypisanego czynu. Kara w powyższym wymiarze niewątpliwie skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono od oskarżonego Ł. A. nawiązkę w kwocie 8.000 zł na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Powyższe ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania kary.

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł o przepadku środków psychoaktywnych, których posiadanie jest zabronione, to jest dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/30/17/N w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych. Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej „owoców” oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie

kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy „narzędzi”; - funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Ł. K., Muszyńska A.; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008). W oparciu o dyspozycję art. 44 § 2 k.k. orzeczono o przypadku opakowań, w których przechowywano narkotyki.

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt VI wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. A. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 180 zł oraz obciążył pozostałymi kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.